

Sparekasse paa 31,366 Konti 35,598,859 Kr. Godt og vel 31,000 Konti betyde i dette Tilfælde ganske sikkert meget mere end 31,000 Sparere, thi det er oplyst, at mange af Kontihaverne ere Spareforeninger, Sygekasseforeninger, Tyendekasser osv., saaledes at det Antal Personer, der er interesseret i Bondestandens Sparekasse, er meget højere end 31,000. De Personer, man vil komme til Hjælp, ville altsaa, naar man fordeler Beløbet til saa mange, faa meget, meget mindre, end man skulde tro. For de mindre af disse godt og vel 31,000 Kontis Vedkommende stillede Forholdet sig saaledes:

Gruppe I. 9,996 Sparere med Beløb under 50 Kr., samlet Beløb 156,730 Kr. 61 Øre.

Gruppe II. 2,757 Sparere med Beløb fra 50 Kr. 01 Øre til 100 Kr., samlet Beløb 189,207 Kr. 55 Øre.

Gruppe III. 3,305 Sparere med Beløb fra 100 Kr. 01 Øre til 200 Kr., samlet Beløb 455,475 Kr. 71 Øre.

Gruppe IV. 1,428 Sparere med Beløb fra 200 Kr. 01 Øre til 266 Kr., samlet Beløb 328,014 Kr. 03 Øre.

Gruppe V. 2,921 Sparere med Beløb fra 266 Kr. 01 Øre til 500 Kr., samlet Beløb 1,092,665 Kr. 22 Øre.

Hvis man nu regner med nogenlunde runde Tal, vil det ses, at for hver Procent, man ønskede at yde disse Sparere i Form af Statstilskud, vil der udkræves et Beløb af 350,000 Kr. Og videre: hvis man lod Statskassen yde et Bidrag af $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til disse Sparere, vilde det altsaa betyde, at hver Sparer fik ca. 10 pCt. af sit Indskud. 10 pCt. lyde nu ganske vist af noget, men analyserer man og ser nøjere paa Tallene, kommer man til følgende Resultat: Sparerne i Gruppe I. ville da gennemsnitlig hver faa ca. 1 Kr. 58 Øre. Navnlig dette Tal vil jeg gerne slaa fast, og jeg vil gerne bede de ærede Rigsdagsmænd og Interessenter at sige til disse Sparere, der nu mulig vilde sige, at det slemme Landsting ikke vilde gaa videre end til at give $1\frac{1}{2}$ à 2 Mill. Kr. i Stedet for 4 Mill. Kr., at det betyder i Virkeligheden ikke meget. En Sum af 4 Mill. Kr. lyder jo ganske vist meget højere end $1\frac{1}{2}$ eller 2 Mill. Kr., men naar man vilde fordele $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til Sparekassens Indskydere, vilde de dog fordelte betyde saa lidt, at

Sparerne i Gruppe II vilde gennemsnitlig hver faa 6 Kr. 90 Øre,

Sparerne i Gruppe III. vilde gennemsnitlig hver faa 13 Kr. 78 Øre,

Sparerne i Gruppe IV vilde gennemsnitlig hver faa 22 Kr. 95 Øre,

Sparerne i Gruppe V vilde gennemsnitlig hver faa 37 Kr. 40 Øre.

Jeg mener derfor at have Ret, naar jeg siger, at de Beløb, der vilde tilfalde de enkelte Sparere ved en saa ekstraordinær Foranstaltning som den at yde et saa stort Tilskud som $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., ere i Virkeligheden for intet at regne, naar man ser, hvad der opnaas ved selve Lovforslagets Form og ved Opfyldelsen af det, som Lovforslaget tilsigter. Og hvad er da det, der opnaas? Det er for det første en rolig Afvikling for Sparerne, dernæst en Udsigt til Sparekassens Genrejsning, en Ordning af det uhyre og utroligt indviklede Forhold til Smøreksporforeningen, en rolig Afvikling for de mange Garanter, der skulle betale 1,800,000 Kr. — hvor man er paa det rene med, at kan der indkomme 1,500,000 eller 1,600,000 Kr., er det godt —, altsaa en rolig og hensynsfuld Afvikling overfor disse Garanter og endelig fuldstændig Ro med Hensyn til Pantedebitorerne. Jeg mener, at dette — og det er sikkert det, der naas ved hele Lovforslaget her — er for meget, meget mere at regne end disse virkelig smaa Beløb til de enkelte Sparere. Derfor haaber jeg, at man, naar man gaar ud, ikke vil benytte Resultatet her i Agitationens Tjeneste paa den Maade, at man tumler med 4 Mill. Kr., men tager Virkeligheden op og siger: det, I naa, er i Virkeligheden mere værd end de faa Penge, I vilde have faaet, hvis der var blevet bevilget ca. 2 Mill. Kr. mere.

Ordføreren (H. N. Hansen): Jeg tænker, Forhandlingen er ved at slutte, og vil derfor, inden dette sker, gerne udtale, hvad jeg tror, jeg kan gøre paa alles Vegne, at vi have Følelsen af, at det er et saare betænkeligt Skridt, vi ere komne ind paa baade ved denne Sag og ved Bankgarantiloven fra i Fjor. Dette at lade Staten træde hjælpende til for Institutioner, der have haft Lov til at styre sig selv, og som af en eller anden Grund ere komne til at lide Tab, er saa ekstraordinært, at vi alle have en Følelse af, at der allerede ved disse to Sager er paaført Staten saa stor en Udgift, at det neppe i og for sig kan forsvares. Men dermed maa ogsaa ethvert Skridt af denne Art være forbi, og det vil være ganske urigtigt, om man ved nye opkommende Tilfælde af den Art sagde: Nu er der gjort saaledes i Aarene 1908 og 1909, nu skal dette fortsættes. Jeg tror,